

[Nathalie Lind]

behandle dette spørgsmål i forbindelse med den kommende radiolov.

Melchior (CD):

Som vistnok alle tidligere talere vedrørende dette forslag har været inde på det, kan man kun have sympati for intentionerne i det. Jeg vil benytte anledningen til at udtale, at det er overmåde trist, at udøverne just af det fag, der skulle være det nærmeste til at vogte ytringsfriheden i dette land, benytter næsten enhver lejlighed, der overhovedet byder sig, til at knægte den samme ytringsfrihed. Jeg tænker ikke så meget på sportsnyhederne som et væsentligt led i ytringsfrihedens praktisering, men vi så dog, selv under denne strejkesituation, nogle rent latterlige hindringer af meddelelser, som en stor del af befolkningen har en ganske berettiget interesse i at få så hurtigt, som disse foreligger.

Man burde kunne appellere til journaliststanden, der jo selv er rigeligt repræsenteret – og med udmærket retssikkerhed – blandt de borgere i samfundet, som tillader sig at anmelde, vurdere og kritisere kunstnere, politikere, alle mulige borgere og herunder også udlændinges ytringer og udfoldelser, om også at være en lille kende selvkritiske og forstå, at der skal en vis tilbageholdenhed til, når man vil kalde sig udøver af det frie ords erhverv.

Det andet, jeg har på hjerte i sammenhæng med dette forslag, er, at jeg ikke tror på, således som fremskridtspartiets ordfører f. eks. gjorde sig til talsmand for det, at hvis vi blot havde brudt monopolen, ville en strejkesituation ikke kunne opstå. Over for at bryde Danmarks Radios monopol er mit parti som nævnt i tidligere radiodebatter aldeles åbent og positivt indstillet, men det er en total misforståelse at give det udseende af, at hvis vi også havde en privat, eventuelt reklamefinansieret radiosender i Danmark, så ville man, hvis journalisterne ved Danmarks Radio strejkede, få nyhederne gennem det konkurrerende radioselskab. Selvfølgelig ville man ikke det, for så meget fodslag er der i journalistfaget. Vi så netop, da sportsjournalisterne havde en vis interesse at skulle pleje, at det var lige ved at lykkes dem at få hele nyhedsformidlingen lammet. Jeg føler mig overbevist om, at om vi så havde 17 radiosendere i dette land, ville de, der formidler

nyhederne gennem alle disse sendere, være organiseret i det samme forbund, og derfor ville der ikke være nogen som helst mulighed for under en strejke over for et af disse radioselskaber at sikre befolkningen, at oplysningerne nåede frem ad anden vej.

Med disse ord være intentionerne i det konservative forslag i høj grad bifaldet. Jeg ser ikke, at forslaget indeholder nogen klar anvisning på, hvordan regeringen eller folketinget eller radiatorådet i givet fald skulle give den garanti, som vi alle ønsker. Hvis ikke der er en fredsvilje til stede hos journalisterne, tror jeg ikke, der kan opnås noget, og vejen over tjenestemandsansættelser, som er en farbar mulighed, der måske skal forfølges, gavner jo ikke noget i en tid, hvor også tjenestemænd den ene gang efter den anden tillader sig at strejke. Så skulle der muligvis ske det, at folketinget indskærper, at hvis tjenestemænd tillader sig noget sådant, skal der sættes restriktioner ind over for dem, der måske får dem til at slutte en strejke og undlade at starte en anden gang.

Vi vil med interesse i kulturudvalget lytte til forslagsstillernes nærmere praktiske udformning af de intentioner, som vi kan tilslutte os.

Ole Henriksen (SF):

Det foreliggende forslag tilsigter jo at forbyde interessekonflikter mellem organisationer og arbejdsgivere, og det tror jeg nu nok er et meget ambitiøst forslag. Det ville vel svare til, at man stillede forslag om at ophæve tyngdeloven eller noget i den stil. Vi anser det altså for at være et meget dårligt forslag, som ikke vil kunne løse nogen af problemerne.

Jeg vil godt i den forbindelse spørge forslagsstillerne, om de kan nævne, hvor mange gange journalisterne, i den tid radioen og fjernsynet for så vidt også har eksisteret, har blokeret for nyhedsformidlingen. Jeg tror kun, vi skal bruge den ene hånd for at tælle disse tilfælde. Jeg mener også, at vi kommer ind på at tale om proportionsforvridning i forbindelse med disse forhold. Der oprettes da nødtjenester, når man er kommet ud i situationen, så ansvarsfølelsen er altså til stede hos de pågældende journalister i så henseende.